

Epilog Bondberget 2012

En bit tegel på marken fick mig att stanna upp vid vägskälet. En liten, liten rest av en takpanna får jag förmoda. Kanske hade den trillat ur en av de gröna containrarna som fraktade bort resterna av torpet och lät naturen återta platsen där ingen hade bott på många år. En gul grävmaskin av japanskt märke hade ju gjort ett noggrant arbete i slutet av juli. Det som elden lämnat kvar nedanför den höga brandslickade aspen invid skogskanten tog den hand om.

Vidarebefordrade den rätt nya tegelbiten i gräset av gärdeskanten och vände mig om och betraktade den tomma sönderkörda gräsmattan under sensommardagseftermiddagen när solen tittade fram mellan molnen emellanåt. En ödetomt som låg framför mig som en tom scen, vilken lät mig ana det som måste ha utspelat sig där på platsen. Nyfödda skrek, vuxna gjorde det de måste innan de en gång för alla tog sitt sista andetag och bars ut för den sista färden ner till Östra Kyrkogården. Och så mycket mycket mer av det som varit. Självklart och inget att tala om. Och så en del extraordinära nattsvarta händelser och solskensstunder i stark kontrast på samma plats som man inte heller bör glömma.

På försommaren hade Lönneborgsarrendatorn kört förbi platsen några gånger med korna nyfiket på släp för att de skulle få gå på bete ovanför Kungsängen. När de hämtas in för hösten och far tillbaka passerar de en ödetomt där gårdsbjörkarna släpper sina gula löv. De kommer färdas samma väg som de gröna containrarnas last gjorde ner mot riksväg 31 och kanske även de ut ur tiden och in i historien, efterlämnades sig en skådeplats för framtidens aktörer och händelser.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Roger L Svensson med Poeter.se id #37051 innehar upphovsrätten